

at Forbudet, og hvad dertil hører, er fremkommet, forekommer mig mindre heldigt. Bemærkningerne og Indvendingerne mod Regjeringens Foranstaltninger vilde have været paa deres Plads paa en Tid, der laa langt nærmere ved Begivenhederne selv; Foranstaltningerne vilde have været i høj Grad mere egnede til at gjøres til Gjenstand for Omtale her dengang end nu paa et saa langt fremrykket Stadium, saa meget mere som det ærede Medlem nu gif ud fra endel Forudsætninger, endel Muligheder, som under hans behændige Tunge lidt efter lidt antog Karakteren af at blive mere end Muligheder og endogſaa vovede ſaaledes, at han derpaa troede at kunne støtte Behreidelſer mod mig. Jeg ſkal ſaa lidt ſom muligt komme ind paa dette Foredrag, der i det Hele forekom mig at indeholde Udtryk af en for dette Thing ikke hyggelig Procedure, hvorunder det ærede Medlem ikke alene optraadte paa en temmelig henſynsløs Maade mod Regjeringen, men ogſaa, ſom det forekom mig, glemte Henſynet til det Land, hvori han har den Ære at være Medborger. (Stemmer: Na!). Ja, det er ikke første Gang, det er ſket; man har ved flere Leiligheder ført Striden mod Regjeringen paa en ſaadan Maade, at man ikke kunde frikende den Paagjældende for Behreidelſe for at udsætte ſit eget Lands Interesſer. Kulminationspunktet i det ærede Medlems mindre henſynsfulde Udtalelſer overfor Regjeringen, forekommer det mig, laa i hans Ytringer angaaende den midlertidige Udførelſe gjennem Thyſkland paa en Tid, da Forbudet mod Udførelſe fra Sjælland endnu ikke var hævet. Han anførte der et Billede fra det private Liv, en Sammenſtilling, ſom det ikke kan negtes var mindre henſynsfuld overfor den, der har gennemført diſſe Foranstaltninger. Naar jeg troede at kunne gjøre det dengang, var det, fordi ikke alene jeg ſelv, men ogſaa vore øverſte Veterinærlyndige paa det Tidspunkt vare overbeviste om, at der ikke var Spor af Fare i Sjælland. Det var paa en Tid, da England paa vor Henvendelſe til det havde ſagt: Det forholder ſig ganſke rigtigt, vi tro heller ikke, at der er Fare; men vi kunne af Henſyn til den offentlige Mening ikke forſvare at raade den Andet end at lade være at hæve Forbudet. Den danſke Regjering ſil ſaa, hvad jeg troede ikke var ubekjendt for det ærede Medlem, Anviſning

paa at ſøge den Bei, han angav, for at forhindre de ganſke overordentlige Tab, ſom de paagjældende Federe vare udfatte for, en Bei, ſom jeg troede uden Betænkning at kunne følge. Desværre viſte det ſig alligevel, at Thyſkland nedlagde et Forbud, ſom dog ikke ſil Følger for Fædrelandet, thi det var paa en Tid, hvor Thyſkland, og ſærlig Holſten og Slesvig, vare ude af Stand til at modtage Kvæg til Fedning fra Danmark, da Holſten havde været ſaa ſlet, at der ikke kunde være Tale om noget virkelig Savn af Kreaturer. Forbudet er ſenere blevet hævet og har været uden Følger. Jeg ſkal derfor ikke komme nærmere ind derpaa; men jeg har kun omtalt det, fordi det forekom mig, at det ærede Medlem, ſom begyndte med den for mig tilfredsſtillende Erklæring, at han var forviſſet om, at Miniſteren var gaaet frem efter ſin Overbeviſning, kunde i dette Tilfælde have taget et noget ſjønſommere Henſyn i Henſeende til, hvad han kunde finde det rigtigt her at anføre ligeoverfor Miniſteren. Jeg ſkal alſaa i Diebliffet ikke komme nærmere ind paa denne vidtløftige Udtalelſe, ſom ganſke viſt lagde det ærede Medlems mangefidige Indſigter paa forſkjellige Omraader for Dagen. En anden Sag er det dog, om de Udtalelſer, han hentede fra ſig ſelv og formodentlig ogſaa fra Andre — Bøger, eller hvor han nu har det fra — er iſtand til at kunne have nogen egentlig overbeviſende Magt for dette Things uheldige Medlemmer, for dem, der ſe med upar-tiſke Øine paa Sagen; jeg tror det ikke. Jeg ſkal alſaa kun i ſaa Ord og ſeende bort fra al Anledning til Polemik, ſaa fredelig ſom muligt, ſøge at gjøre min Opfattelſe af Stillingen klar for Thinget og ærede Medlemmers forſkjellige Stilling til Sagen, ſaaledes ſom det forekommer mig, at den er fremgaaet af de Taler, vi have hørt under Finantslovens Behandling. Det forekommer mig da, at den Antagelſe, at der ikke har exiſteret ondartet Lungesyge i Landet, har vundet i Styrke. Det er forunderligt, men det forekommer mig at være ſaa, og det ærede Medlem, der har indſet, hvilken Betydning dette har for Sagens hele Stilling, har ſelvfølgelig dertil ſtøttet en hel Del Betragtninger, der ikke gif ud paa, at han negtede, at ondartet Lungesyge har været her i Landet, men ſom sluttede med, at efter alle